SZEGLETKŐ

A KŐSZEGI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

XVII. évfolyam, 1. szám 2020. Pünkösd

MI AKAR EZ LENNI? (ApCsel 2, 12)

Amikor az ejtőernyős egy szeles napon kiugrott a gépből, a viharos szél mintegy száz mérföldre fújta el céljától. S mivel fennakadt egy fán, és ott lógott félúton a levegőben, segítségért kiáltott. Végre valaki arra jött:

– Hát veled meg mi történt? – kérdezte. Az ejtőernyős elmondta neki, aztán megkérdezte tőle: – Mondd, hol vagyok?

– Egy fán. – hangzott a válasz.

– Hé, fogadjunk, hogy pap vagy! Az idegen meghökkent.

– Igen, az vagyok. De te ezt honnan tudod?

– Onnan, hogy amit válaszoltál, az teljesen igaz, és éppen annyira használhatatlan is.

Ez a megmosolyogtató történet jutott eszembe, amikor a pünkösdi híradást olvasom az Apostolok Cselekedetei elejéről. Mert a mai egyház gondja leginkább ez, amit ennek a kis történetnek az alapján valahogy így fogalmazhatunk meg: „Elismertség és hatástalanság” Hiszen sokan ismerik el azt, hogy amit az egyház tanít, az jó és igaz. A kívülállók közül is többen fogalmazzák meg, hogy szép és jó lenne a Biblia tanításából minél több mindent integrálni az életükbe. Mégis talán nem tévedek nagyot, ha az általános emberi gondolkodást valahogy így jellemzem: „Igaz-igaz, de azért az élet egészen más!” Nagyon más, hiszen mi lenne velünk akkor, ha mindazt, amit Jézus mondott, komolyan vennénk?! Mert eszerint élni nem lehet, és nem is érdemes – vonják le sokan a végkonklúziót.

Az első pünkösdről szóló történet azonban ennek az ellenkezőjéről tanúskodik. Arról, hogy kezdetben éppen hogy nem az „elismertség és hatástalanság”, hanem inkább az „óvatos kíváncsiság és a rendkívüli hatékonyság” jellemezte a pünkösdi tanúságtételt.

Mondhatjuk persze, hogy mindez természetes, hiszen minden új vonzó, minden kezdetben van valami lelkesítő, valami mozgósító. Ami aztán persze az idő múltával elhal. Hiszen hogyan is lehetne egy életen keresztül lelkesedni? Hogyan is lehetne egy életen át kitartóan megmaradni bármi mellett is?

Sehogy máshogy, csak állandó megújulással. A baj csak az, hogy mi nem megújulni akarunk, hanem ugyanazt átélni, amit egykor, és ugyanúgy, amint egykor. Ezt pedig nem lehet. Mert a megújulás lényege az, hogy ugyanaz már nem lesz újra, ami egykor volt. Amikor régen átélt dolgokról beszélünk egymásnak, és arról panaszkodunk, hogy mennyire más volt mindez a mi időnkben, akkor igazából nem megújulni akarunk, hanem konzerválni akarunk valamit, ami lehetetlen. Ez a mostani koronavírus járvány is arra segíthet bennünket, hogy ne csupán arra vágyakozzunk, hogy mikor tér már vissza az élet a régi megszokott kerékvágásba, hanem vegyük észre mindazt, amiben egészen másként kell élnünk életünket, mint régebben.

Többek között ez a különbség – a pünkösdi történetben is említett – részegség, és a Szentlélekkel teljes élet között. Mert a részegségben az ember ugyanazt az élményt hajszolja újra, ami nélkül úgy érzi nem boldog az élete. Isten ezzel szemben a pünkösdi történettel azt hangsúlyozza, hogy a Lélek nélkül kudarcra van ítélve életünk minden próbálkozása, hatástalan a szó, hiábavaló az igyekezet. A Szentlélek nélkül nem értenek meg az emberek…

A pünkösdi történet fókusza abban van, hogy a Szentlélek által érthetővé válik az üzenet. Ma is ez a Lélek munkájának legfontosabb jele, hogy az amúgy halott betű, az önmagában érthetetlen, a másik nyelvét nem értő, és nem beszélő ember szava megelevenedik, érthetővé válik. Megmozdul valami a szívekben.

De milyen érdekes! A Lélek munkája ugyanakkor zavart is okoz. Azt olvassuk: *Álmélkodtak mindnyájan, és nagy zavarban kérdezgették. Mi akar ez lenni?* Igen, a Lélek jelenléte zavart is okoz az emberek között. És ez így van ma is. Hiszen elszoktunk attól, hogy egyenesen, nyíltan beszéljünk egymáshoz. Hogy érthető emberi nyelven mondjuk meg dolgainkat egymásnak, akkor és ott, ahol kell. Talán félünk attól, hogy mit fog majd szólni a másik. Hogy nem sértődik-e meg, ha előhozunk valamit.

Áldott Pünkösdöt kívánunk!

A Szentlélek felszabadít bennünket arra, hogy bátran, minden hátsó gondolat és szándék nélkül tudjuk megszólítani egymást. Persze nem szeretetlenül, de egyenes, nyílt beszédben. Mert a Lélek munkája éppen ez: az őszinte, tiszta beszéd, a Krisztusról tanúskodó bátor bizonyságtétel indukálása, és nem a rajongó keresztények által hirdetett nyelveken szólás, ami sokszor együtt jár egyfajta belső zűrzavarral, érthetetlen és értelmezhetetlen rajongással. Milyen jó lenne, ha az élet ezernyi veszélyhelyzetében megfeneklett, vagy a kérdéseivel küszködő, kiszolgáltatott helyzetben hánykolódó ember számára lenne olyan üzenetünk, ami nem csak, hogy igaz, de érthető, használható, sőt előre vivő is!

Baranyay Csaba

120 ÉVES ISKOLA AZ ISKOLAVÁROSBAN

Érdekes kérdés lenne bogozni: hogyan lett Kőszeg „iskolaváros”? A magam szerény keresésével 11 iskolát illetve tanításra, nevelésre alkalmas intézetet találtam, de lehet, hogy ez a szám nem pontos. Kőszeg azonban vitathatatlanul és elismerten „iskolaváros” Vas megyében. Itt alapították az első középiskolát 1677-ben, s azután jött a többi iskola. Közép- és alapfokú, „elemi” iskolák is. S itt volt a katonai alreál, a hadapródiskola is (lásd: „Iskola a határon”) Így kaptuk az „iskolaváros” nevet.

De minket ebben az évben a „sajátunk” érdekel leginkább. Mert 1899. szeptember 7-én itt adták át az akkori „Leány- vagy Nőnevelő Intézetet”. Ebből lett a mai evangélikus szakközépiskola. Ennek a fejlődésnek, alakulásnak történetébe most itt nem megyünk bele. *Horváth Antal* ny. tanár úr szólt volna szaktudásával erről az idén tavaszra tervezett ünnepen. Most magam a születés történetével kapcsolatban két nevet szeretnék – és kötelességem is – idehozni.

Az első Veres Pálné, Beniczky Hermina neve. A Nógrád megyei Lázi pusztán született, 1815. december 13-án, ma ez a terület Szlovákiához tartozik. Érdekesen „kevert” a származása is, apja az Árpád-korig tudta családját viszszavezetni, édesanyja pedig svéd származású volt. Egy éves volt, amikor édesapját elveszítette, nagyon hamar félárvaságra jutott. Aztán helyzete súlyosbodott: édesanyja 1831-ben egy kolerajárványban hagyta ittt,16 évesen teljes árvaságra jutott, Herminát ettől kezdve a tótgyörki (ma Galgagyörk) kastélyban nevelték. Meg vagyok arról győződve, hogy ezek a tények is „nevelték” őt a nevelés gondolata felé. 24 éves volt, amikor férjhez ment Veres Pálhoz, Nógrád megye akkori főjegyzőjéhez.

Az 1840-es évektől szoros barátság fűzte őt Madách Imréhez. Ám Veres Pálné egyszer csalódva és felháborodottan olvasta Madách Imre1864-es akadémiai székfoglalóját, amelynek ez volt a címe: „A nőkről, különösen esztétikai szempontból”. A mondat, amely felháborította így szólt: „A nő korábban fejlődik, de teljes férfiúi érettségre soha nem jut el, könnyebben felfog, de teremtő géniuszával az emberek irányadó szellemei közé nem emelkedik…”

Ha most „pletykaszintre” süllyednék, azt kérdezném, hogy vajon a kőszegi iskolát egy sértődés indította el? Veres Pálné először Madáchnak írta meg ellenvéleményét. Aztán lépett nyilvánosságra a nőnevelés kérdésében. Nem volt könnyű a harca, egyedül Deák Ferenc állt ki mellette. Veres Pálné 1867-ben összejövetelt szervezett „ügyében”,1868-ban pedig megindult az Országos Nőnevelő Egyesület. 1869-ben megnyílt Pesten (a mai Múzeum

körúton) az első leány-felső iskola. Már csak annyit, hogy Erzsébet királyné („Sziszi”) háromszor meglátogatta ezt az iskolát. Veres Pálné pedig élénk társadalmi életet élt, fogadta többek között Jókai Mórt, Gyulai Pált, Mikszáth Kálmánt, Vámbéry Ármint is. Eredetileg a budapesti Veres Pálné gimnázium a Zöldfa utcában állt, ma Veres Pálné az utca neve is, és hálával emlékezünk szolgálatára.

De hozzánk még közelebb áll Gyurátz Ferenc neve. Csak megemlítem, hogy édesanyja Mesterházy Terézia volt. Középiskolái után Sopronban, majd a hallei egyetemen tanult, 1868-tól beledi, majd pápai lelkész lett.1887-ben a dunántúli kerület főjegyzője,1893-ban a veszprémi egyházmegye esperese, 1895-ben választották meg a kerület püspökévé. 1896-ban tagja lett a Magyar Protestáns Irodalmi Egyesületnek is, ami kitüntetésnek számított. Sok írása jelent meg, melyek közül én csak egyet említenék 1917-ből *A Nő*. A nő tiszteletét otthonról hozta és élete végégi ápolta. Nem tudnám megmondani, mikor született meg benne egy Nőnevelő Intézet gondolata egy olyan korban, amikor – ahogyan egy értékelésben olvastam – „egy embert megölni nagyobb dicsőség volt, mint világra hozni.” De ő töretlenül tisztelte a nőket, és lelkészi, püspöki szolgálata mellett élete fő célja a nő nevelésének ügye lett. Állítólag ezt már püspökké szentelése alkalmából is elmondta. És attól kezdve ez a cél ott volt élete végéig. Szorgalmasan beszélt, írt róla és gyűjtött erre célra.

Így kerülhetett sor 1899. szeptember 7-én délelőtt 11 órakor a mai iskola felavatásra és átadásra. „Adja Isten – olvasom egy megemlékezésben –, hogy az iskola ne csak fennálljon, hanem legyen gyümölcsöző és egyházunknak fiúkat és leányokat adjon, akik jó emlékkel mondják el: én a kőszegi evangélikus iskolában tanultam.”

Keveházi László

Megújulás a Kőszegi Evangélikus Középiskolában

Mesterházy Balázs bemutatkozása

2020 tavaszára sokáig fogunk emlékezni – nemcsak Kőszegen. Az evangélikus középiskolában is izgalmas volt ez a tanév, hiszen rengeteg változást hozott. A mindenki által TEKI-ként ismert iskolának nemcsak a neve változott meg többedszer a szakképzési rendszer átalakulásával és a gimnáziumi képzés elindításával, hanem január elsejétől az intézmény élére érkeztem én is.

Nem természetes, hogy lelkészként iskolaigazgatói feladatokat vállal valaki, de azt gondolom, hogy az Úristen nem vonta vissza kezdeti elhívásomat, csak egy speciálisabb feladattal bízott meg, hogy továbbra is az ő szőlőskertjében munkálkodhassak.

Legalább 20 éve mondhatom, hogy az iskola az a közeg, ahol igazán szívesen élek és dolgozok. Idáig egy meglehetősen színes út vezetett a budapesti Sylvester Protestáns Gimnáziumon, a kodaikanali (India) nemzetközi iskolán, a soproni Eötvös Gimnáziumon és Berzsenyi Líceumon keresztül.

Vas megyében, Vasegerszegen nőttem fel, a sárvári Tinódi Gimnáziumban érettségiztem, és fontos impulzusokat kaptam a Kemenesmihályfán 48 éven át lelkészként szolgáló nagyapámtól, az uraiújfalui gyülekezetben, illetve akkori fiatal – a megyében szolgáló – lelkésztestvérektől a ’90-es évek elején. Fatalin Helgától kaptuk testvéremmel együtt azt a gyenesdiási evangélikus ifjúsági konferenciára szóló meghívót, ami aztán meglehetősen meghatározta életemet, Jézushoz és az egyházhoz való kapcsolatomat – a mai napig hálás vagyok ezért az indulásért.

Az evangélikus teológia budapesti elvégzését egy éves chicago-i ösztöndíjjal egészítettem ki, az ELTE-n pedig angol tanári és könyvtárosi végzettséget szereztem. Azóta sem tudtam igazán leállni a tanulással, hiszek a folyamatos önképzésben, így mentálhigiénés és szervezetfejlesztői diplomám is van, pszichodráma-vezetőnek tanultam, illetve a közoktatásvezetői képzést is elvégeztem néhány éve – számítva arra, hogy esetleg így is egyházunk hasznára lehetek, mint egy evangélikus oktatási intézmény vezetője.

Hálás vagyok Istennek, hogy tavaly tavasszal egy olyan megkeresést kaptam innen Kőszegről, valamint egyházunk Oktatási és Nevelési Osztályáról, hogy találkozhatnak-e az igényeink. Mi akkor újra Kodaikanalban, Indiában éltünk feleségemmel, Andreával és két gyermekünkkel, ahova eredetileg egy évre mentünk ki egy nemzetközi iskolába dolgozni (Kodaikanal International School), hogy aztán visszatérjünk a harkai gyülekezetbe, ahol az azt megelőző hat évben lelkészkedtem, valamint 2016-18 között a Soproni Egyházmegye esperese is voltam.

Nem volt könnyű döntés, de sok beszélgetés és imádság – valamint egy extra féléves kodaikanali tartózkodás – után végül el tudtam fogadni a kőszegi hívást, és tavaly ősszel megírtam igazgatói pályázatomat.

Hiszem azt, hogy vezetőként csak úgy tudok jól és hatékonyan dolgozni, ha támaszkodok a már meglévő tudásra, az elkötelezett kollégákra, a támogató környezetre. Azt éreztem, hogy nagy szeretettel fogadtak az itteniek, sok tervvel is indultunk az első hónapokban, és nagyon sok pozitív dolog történt; kár, hogy a koronavírus okozta vészhelyzet egy kicsit megakasztotta ezt.

Természetesen a mindennapi operatív feladatokat teljesítjük ebben az időszakban is, készítjük a megfelelő működéshez szükséges dokumentumokat, szervezzük az érettségi és szakmai vizsgákat, tervezzük már a következő tanévet, de sajnos diákok nélkül, valamint a kollégákkal való személyes találkozás nélkül nem olyan igazi az iskola, amit én megszerettem a múltban és számítok rá a jövőben is.

A munka természetesen a digitális munkarendre való áttérés alatt sem állt meg, sőt kollégáim keményen dolgoznak, és próbálják az aktív kapcsolatot tartani minden diákkal, de nagyon várjuk már a folyamatos személyes találkozást!

Nálunk közben befejeződött a KRAFT-projektben zajló tankerti és tangazdasági felújítás, megszépült és átalakult a volt Várköri kollégium is, nyári nyitással *Harangtorony Szálló* néven fogják már a kőszegiek is megismerni.

A következő tanévre szóló beiskolázásunk összességében sikeresnek mondható, nagy öröm, hogy el tudjuk indítani gimnáziumi osztályunkat, a technikusi és a szakképző osztályunk is 3-3 szakmacsoporttal el tud indulni, és szeretettel várjuk még a jelentkezőket a rendkívüli felvételi eljárásban kiírt képzéseinkre: teki-koszeg.hu

Köszönjük szépen a lelkészházaspárnak és a helyi gyülekezetnek is a támogatást, örülünk, hogy a templomot is hamarosan újra – remélhetőleg akár már a tanévzáró *Te Deum* istentisztelet alkalmával – használhatjuk.

Erős vár a mi Istenünk!

SZEGLETKŐ
A KŐSZEGI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA
Felelős kiadó: a Kőszegi Evangélikus Egyházközség
Cím: 9730 Kőszeg, Zrínyi u. 6. **Telefon/fax:** 94/361-145
E-mail: koszeg@lutheran.hu **Honlap:** koszeg.lutheran.hu
Felelős szerkesztő: Baranyay Csaba
Tördelés, lapterv: Mező Beatrix Alice
Készült a Projekt Nyomdában, Kőszegen
Megjelenik Kőszegen, évente két alkalommal.

Gyülekezetünk karantén idején

Amikor március 15-én bezártuk a templomajtót nem igazán tudtuk, hogy mi vár ránk. Az új helyzet új szemléletet igényelt a gyülekezet működésében és vezetésében. A helyzeten nem könnyített az a tény sem, hogy nem tudtuk milyen hosszú időre kell berendezkednünk nyilvános gyülekezeti alkalmak nélkül. Azt viszont tudtuk, hogy a lelkészi szolgálatnak folyamatosnak kell lennie. Persze, hogy mit jelent a lelkészi munka home office-ban, karantén helyzetben azt a hetek múlásával tapasztaltuk meg.

S bár az online tér hatalmas lehetőségeket rejt magában, hiszen egy-egy igehirdetést, akár több százan is meghallgathatnak, jóval többen, mint a templomi keretek között, mégis úgy gondoltuk, hogy mi a saját gyülekezeti tagjainkat szeretnénk elérni. Így született meg az a gondolat, hogy az igehirdetéseket feltesszük a honlapra írott formában, s papíron eljuttatjuk azokhoz, akiknek nincs internet hozzáférésük. Így lett a lelkész vasárnapi istentisztelete az igehirdetések 60 otthonba való eljuttatása. S ez nem csak a postaládát jelentette, hanem egy-egy szót, rövid beszélgetést is. Ezt a találkozást lehetett várni a bezárt mindennapokban is.

Az első családi istentisztelet május 24-én

Idővel rájöttünk a visszajelzések nyomán, hogy a hallgatott igehirdetés más, mint az írott. Elkezdtük felvenni azokat, s így mindenkinek szabadsága volt arra, hogy válasszon a gyülekezet honlapján a két lehetőség közül, miközben elénekelhette a vasárnap énekét *Szász Judit* kántorunk orgonajátékát hallgatva. Köszönjük kántorunk áldozatos szolgálatát! Csak úgy, mint a videók elkészítését *Schwahofer Balázsnak* és *Marton Zsoltnak*.

Videós istentiszteletre kétszer vállalkoztunk. Nagypénteken és húsvétkor. Tudjuk, hogy akik ezen keresztül vettek részt istentiszteleten, azoknak ez nagyon sokat jelentett. A templom megszokott módon ünneplőbe öltöztetve, a négy fiatal éneke, és az orgona mellett a szólóhangszerek kísérete emlékezetes marad sokunk számára. Ez azonban nagyon sok előkészületet igényelt, amint az is, hogy olyan színvonalú legyen a videó, amilyen volt. Ezt hétről-hétre nem tudtuk volna megvalósítani. Köszönjük *Potyondi Lászlónak* és *Dénesnek* a két videó elkészítését.

Nem csak a templomajtó zárult be márciusban, hanem a gyülekezeti ház ajtaja is. A hétközi alkalmakat felváltotta a hétközi telefonhívás, és a levelezés. Tudjuk, hogy sokan hívták egymást telefonon, imádkoztak csütörtök esténként (is), így tartva meg a gyülekezeti közösséget.

A zárt templom és gyülekezeti ház felvetette a kérdést, hogy mi lesz a nyilvános alkalmak perselypénze és adományai nélkül. Hiszen a gyülekezetet nem az állam tartja el, hanem az egyháztagok adományából él, tartja fenn épületeit és lelkészi állásait. Többeket annyira foglalkoztatott ez a kérdés, hogy a gyülekezeti levelező listákra is elküldték gondolataikat. Nagyon jó volt látni, hogy sokak figyelme nem csak a sopánkodásig terjed, hanem a konkrét cselekvésig. Ezeknek a leveleknek nyomán érkeztek rendszeresen egyházfenntartói befizetések, adományok, perselypénzek. Egyházunk által elindított e-perselyen keresztül is kaptunk adományokat. S arra is volt példa, hogy valaki megnézte a videós istentiszteletünket az ország más pontján, és aznap a perselypénzt gyülekezetünknek utalta. Köszönet az adományokért, és azért a figyelmességért, hogy gyülekezetünk nem vált ebben az időszakban sem működésképtelenné.

S ha már a levélnél tartunk, ennek nyomán született meg egy email-es levelezési lista, amely a nyilvántartásunknak elengedhetetlen része. Ez a lista folyamatosan bővül. Kérjük, hogy aki még nem jelentkezett rá, tegye meg.

Bezárult márciusban az iskolák ajtaja is. Így a hitoktatást is – aminek most már évek óta nem a gyülekezeti ház, hanem az iskola a tere – a helyzethez igazodva kellett folytatni. Hálás vagyok azért, hogy a gyerekek és szülők nagy része partner volt az új helyzetben, és segítette a munkánkat. Tudom, hogy nem egyszer a „hittan anyag" volt az otthonokban az istentisztelet, hiszen a család együtt énekelt, imádkozott s olvasta a bibliai történetet.

A konfirmációs oktatás volt legkevésbé érintett ebben a helyzetben, a konfirmáció azonban annál inkább, hiszen az ünnepi istentiszteletet nem lehetett a szokott időben megtartani! A tananyag lényegi részét befejeztük március közepére. A vizsgák ezekben a napokban zajlottak. Nyilván másként, ahogy az idén más volt a ballagás, vagy az érettségi is. Annak örültünk leginkább, hogy majdnem mindenkinél – ahogy kértük – a szülők is részt vettek a kért prezentáció bemutatásán. Nagyon jó beszélgetések voltak ezek. Konfirmandusok, szülők, lelkészek. Lehet, hogy ez a megújulás egyik lehetséges útja a konfirmációval kapcsolatosan?!

Már mögöttünk van az a vasárnap, amikor újra nyilvános istentiszteletet tartottunk. A karantén legelején keringett a közösségi oldalakon egy kép, ami arról szólt, hogy a Sátán örvendezve mondja, hogy végre sikerült bezárni a templomot, mire a válasz az volt, viszont megnyíltak helyette az otthonok ajtajai. Jézust nem lehet bezárni, az evangéliumot, az Isten igéjét – ahogy a vasárnapi páli levélben is hallottuk – *nem lehet bilincsbe verni*. Ha a templom zárva, akkor az otthonokba térve végzi munkáját. Nem akarok ünneprontó lenni, de azt is ki kell mondani, hogy sajnos sokan vannak olyan evangélikusok is, akiknek teljesen mindegy, hogy a templomunk nyitva van vagy zárva.

Az elmúlt bő két hónap sok mindenen elgondolkodtatott. Nagyon jó volt, hogy nem kellett rohanni, több idő volt a csendre, a lelki elmélyülésre, az imádságra. Jó lenne ezt átmenteni arra az időre, amikor úgy igazán újra indul majd az élet. Volt idő átgondolni, hogy mi fontos és mi nem. Miért vagyunk felelősek, és mi az, amit egész egyszerűen át kell engedni Istennek. Nem istent kell játszanunk a hétköznapokban, hanem Istenre kell hagyatkoznunk. Hogy ennek mi az útja, azt mindenkinek magának kell megtalálnia. Hiszem, hogy Isten Szentlelke ebben is a segítségünkre van!

Karantén gyülekezet, home office lelkész – meggyőződésem, hogy az Úristen ebből a helyzetből is tud jót kihozni. Sok mindent már eddig is megtapasztaltunk, és hiszem, hogy ezután is így lesz. *B. Rohn Erzsébet*

Szeretetotthonunkban a járványhelyzetben

Gyülekezetünk tagjai közül többen is érdeklődtek tőlünk Szeretetotthonunkról az elmúlt időben, és sokan gondoltak imádságban lakóinkra és az itt dolgozókra. Különösen is akkor, amikor rossz híreket hallottunk, hogy az új koronavírus járvány Budapesten és vidéken is egy-egy bentlakásos idősotthonba kerülve okozta a legtöbb tragédiát. Ezért is érdeklődtünk lakóinkról és dolgozóinkról intézményünk egyik dolgozójától *Károlyiné Kovács Ritától,* **aki nem régen kezdte meg munkáját nálunk, és rögtön fontos megbízást is vállalt, hiszen minden szociális intézményben szükség volt valakire, hogy járványügyi felelősként is végezze szolgálatát.**

Kérem, először mutatkozzon be pár szóban az olvasóknak!

Szombathelyen élek családommal. 21 éve dolgozom az egészségügyben. 1994-ben indultak a tanulmányaim, először szülésznői végzettséget szereztem. Ebben a négy éves nappali képzésben ismerkedtem meg a megyei kórház, majd később további képzéseim során budapesti kórházak nagy szakma-specifikus területeivel. Utána további szakképesítéseket szereztem. Utolsóként epidemiológiai szakápolóit, ami kimondottan a mostani helyzethez kapcsolódik. Ez az úgynevezett infekciókontroll (fertőzés megelőzése, ellenőrzése) szakápolói feladatkör.

Hogyan élték meg és élik meg a lakók és a dolgozók ezt a nehéz időszakot?

A kollégákat nagyobb kihívások elé állítja ez a mostani járványügyi szempontból kiemelten fontos helyzet. Fizikálisan és mentálisan is több feladattal bővült a napi rutin feladatok ellátása. A lakókról elmondható, hogy megértőek, jól tudnak alkalmazkodni a jelenlegi „szigorúbb” ellátási keretekhez. Sokan közülük háborúban, nélkülözésben nőttek fel. Sokszor voltak korlátozva, szabályokhoz kötve az életük során. Nagyon fegyelmezettek. A hozzátartozókkal is tudják tartani a kapcsolatot, bár nem közvetlen kontaktus útján. A hozzátartozók szintén megértik, hogy a családtagjaik így vannak a legnagyobb biztonságban.

Gyülekezeti házunkat – ahol az elmúlt hónapokban egyáltalán nem tartottunk alkalmakat – két ízben is a szeretetotthon dolgozói, illetve lakói vették használatba. Mi volt ennek az oka?

Első alkalommal képzés volt a kollégák számára. A járványügyi helyzet sajátosságainak elméleti ismertetése és gyakorlati megvalósítása volt a képzés fő témája. Diák kivetítésével, videók bejátszásával is gazdagítva az előadásokat.

Második alkalommal az Országos Tisztifőorvosi Hivatal által elrendelt, Magyar Honvédség által kivitelezett intézményi fertőtlenítés történt. Ezen a napon a lakóknak el kellett hagyniuk az intézmény területét. Minden munkatárs részt vett a felügyeletükben a gyülekezeti házban. Programokkal dúsított, élményekkel teli nap volt számukra.

Intézményünkben eddig fertőzéses, illetve fertőzés gyanús eset sem volt. Ez elsősorban az előírt higiénés szabályok betartásának, illetve betartatásának és a minőségi ellátásnak köszönhető elsősorban.

Köszönjük a mindnyájunkat megnyugtató beszámolót, és Isten áldását kívánjuk további szolgálatára! *B. Cs.*

Elkészült a parkoló is Kiszsidányban

Május elsejére néhány kiszsidányi és kőszegi gyülekezeti tag önkéntes munkájának köszönhetően díszburkolatot kapott az imaház előtti parkoló. Ezzel immár az imaház környezete is megszépült.

Letölthető az új evangélikus applikáció a Google Play áruházban Android készülékekre. Az applikáción többek között megtalálható a Szentírás, a napi ige, illetve az Evangélikus Énekeskönyv digitális változata is. Szeretettel ajánljuk Testvéreink figyelmébe!

KONFIRMÁCIÓ 2020 – MÁSKÉNT

Gyülekezeti újságunknak mindig ezen az oldalán szoktunk beszámolni az aktuális esztendő konfirmációi ünnepéről. S itt szoktuk megjelentetni a konfirmandusok és az aranykonfirmandusok csoportképét is. Most ehelyett a tizenöt konfirmandustól kértünk egy-egy fotót, hogy utaljunk az elmúlt időszak kapcsolattartási módjára.

Az idei évben a járványhelyzet miatt nem tarthattuk meg a Húsvét ünnepe utáni első vasárnapon a konfirmációi ünnepet, hanem valószínűleg csak ősszel ünnepelhetünk majd.

A jubiláns konfirmandusokat már meg sem kerestük, hiszen valószínű volt, hogy a konfirmációi ünnep csak egy későbbi időpontban lesz.

Hála Istennek a konfirmációi felkészüléssel ugyanakkor már márciusban jól álltunk. Február végén még meg tudtuk tartani a konfirmációi hétvégét is Balatonszárszón, és az anyag nagy részét is végigvettük már. Éppen ezért is gondoltunk arra, hogy a vizsgával nem várunk, hanem mindenképpen megtartjuk még tavasszal, csak éppen másként, mint eddig.

Az idei konfirmációi vizsga két részből állt, s mind a két részben fontos szerep hárult a konfirmandusok szüleire is. Ez tőlünk evangélikus keresztényektől egyáltalán nem idegen, hiszen Luther Márton, amikor 1529-ben megjelentette könyv formájában a Kis Kátét, akkor az egyes szakaszokat ezzel a mondattal kezdte: „A családfő ilyen egyszerűen tanítsa a háza népét!” Így magyarázza a Tízparancsolatot, az Apostoli Hitvallást, a Mi Atyánk-ot, a Keresztséget, Gyónást, és az Úrvacsorát. Ez adta az ötletet ahhoz, hogy ha Luther is a családok tanítására tette a hangsúlyt, akkor mi is számítsunk az egyes konfirmandus családokra.

Az első vizsgarészben az ősi evangélikus hagyományokat felélesztve egy „fordított tanítás” keretében a konfirmandusok foglalták össze a szülőknek a keresztyén hit lényegét a Kis káté alapján. Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy a Káté témaköreihez kapcsolódóan az általunk kiadott kérdéssor válaszait felmondták a szülőknek. Ez a „családi vizsga” többféleképpen történt. Voltak, akiktől videó felvételt, vagy hanganyagot is kaptunk, s volt ahol a szülők jelezték nekünk, hogy a konfirmandus fiatal megtanulta a káté anyagát.

A vizsga második részében pedig a fiatalok választottak maguknak egy párt a csoportból, akivel együtt dolgoztak, és egy prezentációt készítettek az általunk előzetesen megadott témákból választva egyet.

A prezentációk bemutatására is különbözőképpen került sor, hiszen a hat párosnak és az egy hármas csapatnak videó beszélgetésben, vagy személyes találkozás alkalmával volt lehetősége bemutatni az előadásukat. Az egyes előadásokon általában hatan vettünk részt – a két konfirmandus egy-egy szülő jelenlétében valamint mi lelkészek. A fiatalok nagyon kreatívan dolgozták fel a témákat és nagyon értékes prezentációk születtek. Ezek közül párat gyülekezetünk honlapjára is feltettünk.

A konfirmációi ünnepet augusztus 30-ra tervezzük, és akkorra hívjuk majd az 50 évvel ezelőtt konfimáltakat is.

Baranyay Csaba

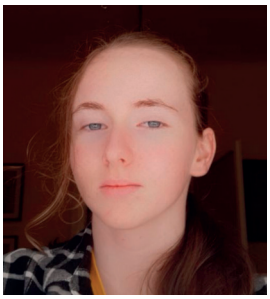

A Kőszegi Evangélikus Gyülekezet trianoni veszteségei

100 éve, 1920. június 4-én írta alá a magyar küldöttség a trianoni békeszerződést.

Az 1919 és 1921 közötti időszak területi veszteségeiről és annak évtizedekig ható gazdasági és társadalmi következményeiről sok történeti és még több publicisztika összefoglalóban megemlékeztek. Kőszeg város veszteségeiről 2000-ben készült összefoglalás, ám ez nem tért ki arra, hogy a helyi evangélikus gyülekezet életében milyen változtatásokat hozott az első világháború ilyen módon történt lezárása. Ezúttal két „területi" veszteségre hívjuk fel az olvasók figyelmét.

Az „egyháztagok" egyéni életét jelentősen befolyásolták a történtek. Különösen hatott ez a nagyszámú evangélikus iparosra, akiknek jövedelme jelentős részét hozta a környék – elszakított – falvainak iparcikkekkel való ellátása. A gyülekezet tagjai ugyanakkor nem voltak egyszerű helyzetben a változások követése és értékelése során, hiszen jelentős részük német anyanyelvűként született. (43%) Akadtak olyanok, akiknek megfordult a fejében az Ausztriához csatlakozás. Ezeket a véleményeket szándékozott lezárni az egyházközségi tanács 1920. július 11-én kelt nyilatkozata, amit Beyer Teofilnak, a Vasi Felső Egyházmegye főesperesének, a német nyelv fokozott mértékű használatára tett felszólítására fogalmaztak meg.

„1. Atyáinkhoz híven kik a reformáció kora óta szoros és elválaszthatatlan kötelékkel egybefűzvék a magyarhoni ág.[ostai]. hitv. [allású] ev.[angélikus] anyaegyházzal állást foglalunk minden nemű nyelvi tömörülés vagy elkülönülés ellen. Hangsúlyozzuk és kijelentjük a mostani nehéz viszonyok alkalmából – különösen mert az egyházmegyénk nagy része szeretett magyar hazánktól való esetleges elszakadásra van ítélve, híven és törhetetlenül ragaszkodunk ősi ág. hitv. ev. anyaszentegyházunkhoz s e ragaszkodást fenntartjuk még az esetleges elszakadás beállta után is, mert úgy érezzük, hogy az esetleges elszakadás által életünk lüktető ereje el lenne vágva. Mi továbbra is az ág. hitv. ev. anyaszentegyház közösségén belül akarunk élni, és Istennek országát azokon a kötelékeken belül építeni és fenntartani, melyeket nekünk az isteni gondviselés már századok óta kijelölt. Itt éreztük és élveztük Istennek kegyelmét, itt akarunk neki továbbra is szolgálni.

A régi evangélikus iskola helyén 1958-ban épült evangélikus templom Felsőlászlón

2. Örömmel üdvözöljük úgy az országban mint az egyházon belül felmerült azon nézeteket és mozgalmakat melyek a mi édes hazánk felvirágozását és ápolását célozzák – úgy különösen, hogy újra biztosíttatik minden egyes állampolgár illetőleg egyháztag sajátos anyanyelvének joga. Egyházi és hitépítési szempontból kérjük és elvárjuk a kerület intéző köreinek bölcsességétől, hogy a hitélet fejlesztésének céljából, most még jobban hangsúlyozza theológusainknak a német illetőleg a vend nyelven való kiképzését, hogy Istennek igéjét annál tökéletesebben hirdethessék, mint ez már részben a tanítóképezdék tanulóival meg is történt. Ezt létérdekeknek tekintjük, és mint ilyet a kerületi gyűlés meleg pártfogásába ajánljuk."

Felsőlászló 1945 előtt

Az állásfoglalás egyértelmű kiállást jelentett a Magyarországon és a Magyarországi Evangélikus Egyházon belül maradás mellett.

Ám a veszteségek sora nem zárult le, csak késleltetve következtek be a változások.

A békeszerződés végrehajtása során sok evangélikus egyházközség került osztrák fennhatóság alá, közöttük Felsőlászló (ma Oberloisdorf) is, amely Németzsidány (ma Kiszsidány) mellett leányegyházközségként (Filia) tartozott a kőszegi anyaegyházközséghez. 1923 szeptemberében a felsőpulyai járási hivatalból érkezett értesítés, hogy *„a kőszegi lelkészek, mint Burgenlandra nézve külföldi honosok nem végezhetnek Felsőlászlón egyházi funkciót és a leányegyház nem maradhat meg a kőszegi anyaegyházközség kötelékében."*

Ebben az évben gondolták újra Vas vármegye evangélikus egyházmegyéinek szerkezetét. A türelmi rendelet után három esperesi kerületben éltek a megye evangélikus hívei. Ebből az egyik a Vasi Felső Egyházmegye volt, amelyhez összesen 17 egyházközség tartozott, ezekből kettő (Kőszeg és Szentgotthárd) maradt Magyarországon. Ezért a Dunántúli Egyházkerület vezetése a maradék közösségek ideiglenes adminisztrációját a Vasi Közép Egyházmegyére bízta. Hangsúlyozta azonban, hogy mindezt *„anélkül, hogy az egyházkerület nemzeti és egyetemes egyházi érdekből a vasi felső egyházmegye megszüntetését kimondaná vagy elismerné".*

Ausztriában 1921-ben három egyházmegyéből létrehozták a Burgenlandi Evangélikus Egyházkerületet, amelynek első szuperintendensévé a kőszegi születésű Beyer Teofilt választották. A túlnyomóan katolikus államban a magyarországinál rosszabb helyzetbe kerültek a protestánsok, hiszen a rég idejétmúlt, 1859-ben kiadott császári pátens hatálya alá kerültek, amely jelentősen korlátozta önkormányzatuk lehetőségeit.

Söptei Imre

Istentiszteletek

Egyházunk püspöki tanácsának útmutatása értelmében **május 24-től** újra tarthatunk istentiszteleteket templomunkban és a kiszsidányi imaházban is. A tanév végéig a családi istentiszteleteket is a templomban tartjuk. A tanév utolsó családi istentisztelete **június 14-én lesz 10,30-kor**, ami egyben rendhagyó tanévzáró istentisztelet is.

Az alkalmakkal kapcsolatban fontos előírások:

1. Az istentiszteletre hozzunk magunkkal maszkot.
2. A bejáratnál fertőtlenítsük kezünket.
3. Csak az egy háztartásban élők foglalhatnak egymás mellett helyet, egyébként tartsuk a padokban a másfél méter távolságot.
4. Lehetőleg saját énekeskönyvet használjunk, illetve kövessük a kivetített énekszöveget.
5. A perselypénzt a kijáratnál elhelyezett perselybe dobjuk, mert az istentiszteleten nem lehetséges a perselypénz eddig megszokott módon való gyűjtése.

Hittanhét

Az idei napközis hittantáborunk tervezett időpontja:

2020. június 29. – július 3.

Szeretettel várjuk a 6-11 éves hittanosok jelentkezését!

Konfirmáció

2020. augusztus 30-án, vasárnap 10 órára tervezzük a konfirmációi istentiszteletet, amelyre szeretettel hívjuk az ötven évvel ezelőtt konfirmáltakat is!

Gyülekezeti események 2020. első felében

• **Január 15-én,** szerdán délután került sor a bibliai játszóház farsangi alkalmára a gyülekezeti házban.

• **Január 19. és 24.** között tartottuk az ökumenikus imahét alkalmait. Vasárnap és hétfőn az evangélikus templomban, illetve kedden a református templomban római katolikus igehirdetők szolgálatával. Szerdától péntekig pedig a Jézus szíve templomban protestáns igehirdetők szolgálatával. A csütörtöki alkalom ifjúsági istentisztelet volt.

• **Január 26-án,** vasárnap volt a kiszsidányi kiszállás. 11 órakor kétnyelvű istentiszteletet, majd közgyűlést tartottunk az imaházban.

• **Február 16-án,** vasárnap a házastársak személyes áldásban részesültek a 9 órai istentiszteleten a Házasság hete programsorozat keretében.

• **Február 21-22-én** Révfülöpön a gyülekezeti elnökségek kerületi konferenciáján vett részt *Marton András* felügyelő és *Baranyay Csaba* lelkész.

• **Február 25-én,** kedden délután tartottuk szeretetotthonunk hagyományos farsangi alkalmát *Mogyorósi Pál* zenei szolgálatával, a dolgozók műsorával, és az önkéntesek által készített finom fánkkal.

• **Február 26-án,** böjtkezdő reggeli istentiszteleten vettek részt az Árpád-házi Szent Margit Iskola protestáns diákjai a gyülekezeti házban.

• **Február 26-án** este *Horváth-Csitári Boglárka* pestszentimrei missziói lelkész – gyülekezetünk egykori hatodévese – tartott böjtkezdő áhítatot a gyülekezeti házban és beszélt missziói munkájáról.

• **Február 28. és március 1.** között tartottuk Balatonszárszón a hagyományos konfirmációi hétvégét, melybe a kőszegi, szombathelyi és nádasdi gyülekezet fiataljai mellett idén a répcelaki konfirmandus csoport is bekapcsolódott.

• **Március 5-én,** csütörtökön presbiteri gyűlést tartottuk, melyen a gyülekezet presbitériuma megtárgyalta a 2019. év zárszámadását és a 2020. évi költségvetést.

• **Március 6-án,** pénteken volt az Ökumenikus Világimanap kőszegi alkalma, melyre idén is az evangélikus gyülekezeti házban került sor.

• **Március 11-én** a böjti áhítatok sorában taizei áhítatot tartottunk a gyülekezeti teremben.

• **Március 13-án,** a férfikör Kiszsidányban tartotta meg pénteki alkalmát.

• **Március 15-én,** vasárnap az istentisztelet után még megtartottuk az egyházközség rendes évi közgyűlését, de azt követően kilenc vasárnap nem volt istentisztelet templomunkban a koronavírus járvány miatt.

• **Május 24-én,** Húsvét utáni 6. vasárnap tartottunk először istentiszteleteket Kőszegen és Kiszsidányban. A családi istentiszteletet a templomkertben tartottuk meg.

ÁLLANDÓ GYÜLEKEZETI ALKALMAINK 2020 ŐSZÉTŐL

VASÁRNAP	9.00	**Istentisztelet** (ünnepnapon és minden hónap első vasárnapján úrvacsorai istentisztelet)
	10.30	**Családi istentisztelet** (tanévben) A családi istentiszteleteket a gyülekezeti teremben tartjuk.
	11.00	**Istentisztelet Kiszsidányban** (kéthetente)
KEDD	16.00	**Gyülekezeti bibliaóra**
SZERDA	16.00	**Bibliai játszóház** (minden hónap első hetében)
	18.30	**Kóruspróba**
CSÜTÖRTÖK	10.00	**Bama-mama kör** (minden 2. héten)
	15.00	**Konfirmációi óra**
	16.30	**Ifjúsági óra**
	18.00	**Imakör**
	18.30	**Emmaus-kör** (havi rendszerességgel)
PÉNTEK	17.00	**Férfikör** (minden hónap 2. hetében)